

A Magyarországi Államok Értéke 1926-37. (Vörösi) 5. l. p. 8. *W*

Arany Jánosné levele Ercsey Sándornéhoz

Pest nov. 3 1860

Édes Linám !

Mióta föl jöttünk, mindég készülök rá, hogy irok neked; eleinte az a rendetlenség, a melyben voltunk, nem engedte, hogy irjak, pár hét óta meg szegény lányom betegsége halasztatta velem. Ismét föl futta az az átkozott orbáncz; meg hütötte magát, s most szenved érte. Egy pesti orvos biztat, hogy most végképen ki irtja belőle a gyökerét, mióta itt vagyunk, csak bajoskodunk mindég; hidd el lelkem, annyi kellemtelenséggel jár a költözködés, hogy arraól csak annak lehet fogalma, a ki egyik városból a másikba hurczolkodott. Jó tágas szállásunk van, de iszonyu nagy künn, messze, és második emelet, különben jó, tiszta, semmi élő állat nincsen benn, - a mi Pesten nagy ritkaság, négy nagy szoba; de üresek, csak kettőt butoroztunk be - hárman vagyunk, kettőbe is elférünk. De meg nem is adhatjuk utolsó fillérig butorba a mink van, isten tudja, hogy lesz most az ember, hol lesz meg állapotása.

Janinak nagy kedve van az új pályán, igen sok dolga van mindég, és a leg nagyobb örömmel teszi. olyan sok derék jó ember közt van itt, úgy szeretik őtet ezek az emberek, csak néha az el élhetési félelem miatt aggódik; fél, hogy nem lesz annyi jövedelmünk, hogy meg élhesünk belőle. Ha ^{az} lapjának és a Kisfaludy társaságnak, lennének partolói, akkor csak majd megélnénk valahogy.

Szegény Laczit Kőrösön hagytuk ! Ugy sajnálom a lelkemet ! írja, hogy jó helyen van - igyekeztünk neki olyan helyet keresni, hogy legalább anyagilag ne érezze, hogy töllünk távol van.

Édes lelkeim ! adtatok ti Laczinak valamennyi pénzt, mikor ott-hon volt; de azt sem tudom, hogy mennyit. Nagyon kérlek benneteket, hogy ha van valami kis jövedelmünk, vagy valami el adni valónk - fizessétek ki magatokat belőlle; ha pedig semmi ki látástok nincsen, irjátok meg őszintén, hadd küldhessük meg. A turó árát sem tudta Laczi meg mondani - s így azért is magatok tegyetek eleget magatoknak. Külömbena legnagyobb köszönettel vettem tőled, isten áldjon meg jószágodért.

Régen nem irtatok lelkem ! nem tudunk rólatok semmit, irjátok, vagy te, vagy Sándor - nem készültök föl mostanában? hát a kis Kenyeres Terka ide föl van ? Berzsekné járt pesten akkoriban, mikor mi feljöttünk; Horvát Árpádnétól tudom, ő nála voltak György testvérével.

Megint új élet módhoz kell magamat szoktatni - már itt a vilá- gért sem lehet többet be venni, csak legfeljebb pár napra valót; most

Besz. nov. 3. 1860.

Édes Liliám!

Mióta föl jöttünk, mindig késztülök rá, hogy írjok neked; elcsúszta az a rendeltetés, a melyben voltunk, nem engedte, hogy írjak, pár hét óta meg az egész nyáron betegségek halasztotta velem. Iamét föl futott az az átkozott orvászár, meg hátrított magát, a most szenved érte. Egy pénti orvos díszet, hogy most végre ki írja bejelle a gyökereit, mióta itt vagyunk, csak betegeskedünk mindig; hiába el felelem, annyi kellemetlenekkel jár a költözés, hogy azelőtt csak annak lehet foglalkozni, a ki egyik vérszóból a másikba hurokolokott. Jó tége az állásunk van, de iszonyú nagy kín, melege, és második emelet, különben jó, tisztaság, semmi élőt nem látunk benne, - a mi Pesten nagy ritkaság, nagy nagy szoba; de a szoba, csak kettőt látunk benne - hányman vagyunk, kettőt is elidőnk. De meg nem is adhatjuk utolsó fillérig butorba a mink van, isten tudja, hogy lesz most az ember, hol lesz meg alapodás. Jelenleg nagy kedve van az új pályán, igen sok dolga van mindég, és a legnagyobb örömmel teszi. Olyan sok dolog jár az ember közt van itt, úgy szeretik őket ezek az emberek, csak néha az elidőstől félek miatt aggodik; fél, hogy nem lesz annyi jövedelmünk, hogy meg élhessünk bejelle. Ha a lapjának és a kitalálvány társaságunk, jennek pár-toldi, akkor csak majd megélnénk valahogy.

Szegény lelkem! Ugy sajnálom a lelkemet! Irja, hogy jó helyen van - így kértük neki olyan helyet keress, hogy leg-elsőbb anyagiilag ne érezze, hogy fölünk távol van.

Édes Liliám! Adatok ti lelkünk valamennyit pénzt, mikor ott-hon volt; de azt sem tudom, hogy mennyit. Nagyon kevés pénzt kerestek, hogy ha van valami kis jövedelmünk, vagy valami el adni valónk - ír-zeasétek ki magatokat bejelle; ha pedig semmi ki látatok nincsen, ír-jatok meg öszintén, ha ki látatok meg. A tudt éret sem tudta lelkem meg mondani - a így azért is magatok tegyetek eleget magatoknak. Külön-ben legnagyobb kétségbeeséssel vettem föléd, isten áldjon meg jószágod.

Rége nem írtatok lelkem! Nem tudom, holatok semmit, írjatok, vagy te, vagy Sándor - nem késztülök föl mostanában; hát a kis könyv-tes Terka ide föl van? Berzsenyéké járt Pesten akkoriban, mikor mi föl-jöttünk; Horvát Árpádné volt tudom, ő nála voltak György testvérevel.

Megint új élet módhoz kell magamat szoktatni - már itt a vilá-gért sem lehet többet be venni, csak legfeljebb pár napra való; most

ERZSÉBET SÁNDORNÉ ARANY JÁNOSNÉ KÖNYVTÁRA

Arany Jánosné levele Ercsey Sándornéhoz folyt.

Pest nov. 3 1860

már kezdem megszokni, de egy cseléddel nagyon bajos itt is, - ha az ember el küldi, magának kell tenni helyette mindent; ha az isten egy kissé jobb sorsot adna, fogadnék is egy kis leányt még.

De annyi mindent össze firkálok, - tudom, belé untál már, be is rekesztem levelem ez uttal - máskor többet.

Tisztelj mindenkit nevünkben, különösen jó szülőidet. Titeket mindnyájatokat ölelünk, csókolunk

lélekből szerető rokonotok

Aranyné

Arany Jánosné levele Proszey Sándornak 1860. évi október 15-én.

Pest nov. 3 1860

Én kedvem megcsókni, de egy cselédvel nagyon bajos itt is, - ha az ember el kéri, megának kell tenni helyette mindent; ha az isten egy kiadé jobbat adna, fogadnék is egy kis leányt még.

De annyi mindent össze firkálok, - tudom, de én is a kezesem levelen ez uttal - máskor többet.

Tisztelet mindenképp nevünkben, különösen jó esélyeket. Tisztelet mindnyájzatokat üdvözlünk, csókaink

Jelképp az egész rokonság

Aranyné